

Sygn. akt VIII C 438/19

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 28 listopada 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. Sp. k w W.

przeciwko J. Ł.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 438/19

UZASADNIENIE

W dniu 1 października 2018 roku (...) spółka z o.o. Sp. k. w W. wytoczyła w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko pozwanej J. Ł. powództwo o zapłatę kwoty 1.786,50 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 1.500 zł od dnia 30 listopada 2015 r. do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana dokonała rejestracji na stronie internetowej (...) spółka z o.o., która udziela drogą elektroniczną krótkoterminowych pożyczek gotówkowych. Następnie pozwana wniosła opłatę rejestracyjną i złożyła wniosek o udzielenie pożyczki, zgodnie z którym (...) spółka z o.o. udzielił pozwanej pożyczki nr (...) w kwocie 1.500 zł, która została przelana na rachunek pozwanej w dniu 30 października 2015 r. J. Ł. zobowiązała się do zwrotu kwoty pożyczki powiększonej o prowizję za jej udzielenie w kwocie 286,50 zł do dnia 29 listopada 2015 r. Pozwana nie dotrzymała warunków umowy, a przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda.

(pozew k. 2- 4)

Postanowieniem z dnia 15 października 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na brak podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie k. 5)

W pozwie złożonym na urzędowym formularzu strona powodowa podtrzymała dotychczasowe żądanie z identycznym uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W piśmie przewodnim strona powodowa wyjaśniła, że na dowód nabycia wierzytelności dochodzonej pozvem przedstawia oświadczenie złożone przez wierzyciela pierwotnego, aby w ten sposób nie składać całej umowy cesji wierzytelności zawierającej również inne postanowienia.

(pozew złożony na urzędowym formularzu k. 9- 10, pismo przewodnie k. 7)

Na rozprawie w dniu 28 listopada 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia.

(skrócony protokół rozprawy k. 34)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 października 2015 roku (...) spółka z o.o. w W. zawarł z J. Ł. umowę pożyczki (...) nr (...) w kwocie 1.500 zł na okres 30 dni. Poza kwotą pożyczki pozwana zobowiązała się do zwrotu prowizji w wysokości 286,50 zł.

(umowa pożyczki k. 13- 15, wyciąg k. 20)

Opisany stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w sprawie dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie (...) spółka z o.o. Sp. k. w W. nie wykazała swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do J. Ł. wynikająca z umowy pożyczki o numerze (...) w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanej od (...) spółka z o.o. w W. wobec nie przedstawienia umowy sprzedaży wierzytelności dokonanej przez pierwotnego wierzyciela na rzecz powoda. W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa poprzestała jedynie na stwierdzeniu, że nabyła wierzytelność dochodzoną pozwem, ale nie wskazała nawet kiedy miałyby dojść do zawarcia umowy. Do pozwu wniesionego na urzędowym formularzu strona powodowa załączyła już oświadczenie stron o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...), a w piśmie przewodnim powód wyjaśnił, że składa to oświadczenie złożone przez wierzyciela pierwotnego na dowód nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem, aby w ten sposób nie przedstawiać całej umowy cesji wierzytelności zawierającej również inne postanowienia. W ocenie powoda, wykazał on w ten sposób przejście na swoją rzecz uprawnień do wystąpienia przeciwko J. Ł. o zasądzenie kwot wynikających z umowy pożyczki nr (...) udzielonej przez (...) spółka z o.o. w W.. Jednak ze stanowiskiem strony powodowej nie sposób się zgodzić, gdyż nie sposób przyjąć, aby oświadczenie znajdujące się na karcie 21 akt sprawy zostało złożone przez pierwotnego wierzyciela z uwagi na brak podpisu w miejscu przeznaczonym dla osoby działającej w imieniu cedenta. Nawet gdyby jednak powyższy dokument został podpisany przez I. Z., działającego jako prezesa zarządu (...) spółka z o.o. w W., to i tak w ocenie Sądu, nie stanowiłby dowodu na nabycie wierzytelności dochodzonej pozwem przez (...) spółka z o.o. Sp. k. w W.. Wynika to stąd, że tego rodzaju dokument nie może stanowić i nie stanowi dowodu na nabycie wierzytelności, gdyż jest to tzw. dokument prywatny, którego formalna moc dowodowa, jak stanowi art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że zbywca i nabywca złożyli oświadczenie nimi objęte. Tylko w takim zakresie dokument ten mógłby nie budzić wątpliwości Sądu, gdyby oczywiście został podpisany przez osobę uprawnioną do reprezentacji pierwotnego wierzyciela. Materialna moc dowodowa tego dokumentu bez poparcia odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła. Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84). Poza tym w treści oświadczenia stron o przeniesieniu wierzytelności z tytułu pożyczki nr (...) nie wskazano, kiedy miałyby dojść do zawarcia umowy cesji wierzytelności, ani też w jakiej wysokości zbyto wierzytelność, a mianowicie czy była to cała kwota pożyczki (1.500 zł) lub tylko jej część, czy cesja dotyczyła kwoty prowizji.

W konsekwencji uznać należy, że powód, od początku postępowania reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, w żaden sposób nie wykazał, że nabył wierzytelność względem pozwanej. Zgodnie zaś z treścią przepisu

art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że nabył ze skutkiem prawnym wierzytelność względem pozwanej wynikającą z przedmiotowej umowy pożyczki, i że pozwana powinna zapłacić mu należność w opisanej pozwem wysokości. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. (...), 2012; T. Ż. i inni, Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwana ma obowiązek zapłaty na jego rzecz jako cesjonariusza kwoty dochodzonej pozwem.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie

lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.